

Sosyal Haklar Derneği Kent Bülteni

Su Hakkı

Şubat 2011

Suyumu Bulandırma!

Kaldırım'ın bu sayısının konusu "su" hakkı.

Yüzyıllardır bu topraklarda bir meselenin önemsiz, bir tartışmanın gereksiz, bir açıklamanın yetersiz olduğunu anlatmak için kullanılan deyimler "su" ile ilgilidir.

"Sudan bir mesele", "sudan nedenlerle küskünlük", "sudan bahaneler" ve diğerleri...

Yüzyıllardır bu coğrafyada -kullanıma erişimin güç olduğu bölgelerde dahi- suyun "doğal" yönü görülmüş, bu açıdan da "gelip geçici" olan, bu anlamı ile "önemsiz" ve "çözülebilir" bulunan her ne ise "su" ile ilişkilendirilmiştir.

Ancak, egemenlerin suyu tahakküm etmelerine ilişkin yüzlerce yıllık itirazlar, susuzluk halinin hayatın diğer tüm sorunlarından daha yaşamsal oluşu da dile gelmiş, dile yerleşmiştir.

"Suyun başını tutmak", "Bir damla suya muhtaç etmek"...

Bugün ise suyun doğallığını vurgulamak hiçbir dolayımaya gerek kalmaksızın politik bir mesele haline geldi.

Suyun bir tahakküm aracı, suya erişimin ticari bir bahis olamayacağını söylemek ise koskoca bir mücadele alanını işaret ediyor.

Bu mücadele alanında kuşkusuz ki sesleri en çok yükselenler, HES'lere karşı farklı coğrafyalarda ayrı ayrı ya da bir arada karşı duran gruplar. Karadeniz'den yükselen sesler, farklı bölgelerde de yankılanarak devam ediyor. İnsanların yaşamlarını sürdürbilmesi için enerji gereksinimi olduğunu söyleyen idare, en temel yaşam kaynağı suyu, toprağı ve hafta soluduğumuz havayı kar uğruna enerji politikaları kapsamında metalaştırıyor. Buna karşın denizleriyle aralarına göz göre göre setler çekilen Karadeniz

halkı, "denizimizi aldınız ancak derelerimizi asla" diyorlar. Kendi derelerini, doğalarını, yaşam alanlarını, sularını korumak için mücadele veren bölge halkının yanında yer almak, her türlü doğal kaynağı ticarileştirme ve pay alma aracı olarak gören anlayışa karşı durmak, yaşam alanına sahip çıkmak, bizim olanın bize geri satılmaması için mücadele vermek önemlidir.

Diğer bir mücadele alanı ise su havzalarındaki yapılaşmalardır. Özellikle İstanbul'da su havzaları açısından ciddi bir yapılaşma söz konusu. Su havzalarında İlçe Belediyesi kurulmuş olması, hem bu Belediyeler hem de İSKİ'nin gerçekleştirdiği düzenlemeler ile kentin su gereksinimini karşılaması beklenen barajlar, sorunları iyiden iyiye içinden çıkılmaz hale getirmektedir. Havzalardaki yapılaşma hem barajlarda su toplanmasını önemli oranda etkilemekte hem de suyun kullanılabilirliğini önemli oranda azaltmaktadır.

Su havzalarındaki yapılaşma evlerin musluklarından akan suların içme suyu olarak kullanılmamasına neden olmaktadır. İstanbul'da içme suyu gereksinimini birim fiyatı şebeke suyundan çok daha yüksek olan "paketlenmiş içme suları" ile karşılayan hane sayısı göz önünde bulundurulduğunda havzaların yapılaşmasına engel olmama siyasetinin nasıl bir pazar yarattığı, son derece küçük olan bir pazarı nasıl kamusal olanakların kullanılmaması ile devleştirdiği anlaşılacaktır.

İstanbul'un su sıkıntısı İstiranca Dağları'ndaki kaynakların önemli bir bölümüne el konularak, Düzce'ye kadar olan bir alandaki su kaynaklarının çeşitli yöntemlerle transfer edilerek "çözülme-

ye" çalışılıyor. Eşzamanlı olarak İstanbul'un merkezine çok yakın alanlarda (örneğin Belgrad Ormanı bölgesinde) bulunan kaynaklar uzun süreler için kiralanıyor, özelleştiriliyor.

İstiranca ya da Melen ekosisteminin bu tür müdahalelerden nasıl etkilendiği göz ardı ediliyor. 2'inci Köprü'nün İstanbul'un su havzalarına etkisi gözler önünde iken İstanbul doğal rezervlerini tahrip edecek, ekolojik sınırlarını zorlayacak bir 3'üncü köprü'nün ihale edilmesi ise an meselesi....

Doğal kaynakların, ekosistemin zarar görmesi ile daha "pahalı" olacağı ise kuşkusuz. Basit bir "maliyet" hesabı ile daha zor bulunan, daha uzaktan getirilenin bizler için daha pahalı, sermayedarlar için ise daha karlı olacaktır.

2009 yılında yapılan bir araştırmaya göre Türkiye'de su yoksulluğunun yoksul gelir dilimlerinde yaygın olduğu görülüyor.

İstanbul açısından su yoksulluğunun gerek fiili erişim gerekse de hizmete erişim ücretinin artması nedeni ile ciddi oranda artacağını ise kestirmek güç değil.

Genel olarak kabul edilen görüşe göre su yoksulluk sınırı yıllık 120 m³ olarak hesaplanmalıdır. Diğer bir söyleyişle, aylık 10 m³ su insanların zorunlu gereksinimidir ve kimi ülkelerde su tüketiminin ücretlendirilmesinde su yoksulluk sınırı üzerindeki tüketim esas alınmaktadır.

Bu nedenle, aylık 10 m³ altında su harcanan hanelerden ücret alınmaması önemli bir talep, önemli bir başlangıç noktasıdır.

Su hakkı mücadelesi bir "meta-sızlaştırma" mücadelesi olmak zorundadır!

2 Bellek: Suyumuza, emeğimize, yaşamımıza sahip çıkmak

3 Kentsel Muhalefet: Fatma Akyıldız, Hatice Sukas ve Hatice Salıhoğlu ile söyleşi

4 Haberler: ●Kentsel Dönüşümün Dayanakları Anayasaya Aykırı ●Çadırdaki Yaşayana Aile Hekimi Yok!
●Fener-Balat Yenileme Projesi'nin Nedeni Açıklandı: Güneydoğulular Bölgeyi Kirletiyorlar...

Kaldırım

Bellek

Suyumuza, Emeğimize, Yaşamımıza Sahip Çıkmak

Küresel kapitalist üretim biçiminin, yüksek su faturalarını, içilebilir niteliğini yitirmiş musluk sularını, tarımda yetersiz sulama suyunu ve paketlenmiş “sağlıklı” suyunu yerel halka sunmasına karşı, su hakkı için mücadele daha geniş alanlara taşınmalı ve herkes için ücretsiz, yeterli, içilebilir su talep edilmelidir.

Dünya üzerinde 6 milyar insanın 1.2 milyarı, güvenilir içme suyundan yoksun, 2.4 milyar insan ise sağlık koşullarına uygun suya erişememektedir. Her gün suyun erişilemez olması nedeniyle 14-30 bin kişi ise yaşamını yitirmektedir.

Yerine bir başka şey ikame edilemeyen su, meta olarak düşünülemez ve kullanılamazken, günümüz sermaye birikiminin temel unsuru olan metalaşma ile sermaye gruplarının suya egemen olma ve suyu metalaştırma çabaları vardır. Suyu olan ihtiyacın hiç bitmeyecek olması ise “meta” olarak görülen suyun değerini artırmakta ve suyu sermayenin tekeline almaya çalıştığı bir piyasa malı haline getirmektedir. Sermayenin, suyun kamu hizmetlerinden çıkarılıp bedeli karşılığında satılmasını meşrulaştıran en etkili söylemi ise su kaynaklarının kıt olmasıdır. Dünya ölçeğinde oluşturulan su politikaları Avrupa Birliği, Dünya Bankası, IMF gibi kuruluşlarca belirlenmekte ve gelişmemiş veya az gelişmiş ülkeler üzerinden kar amaçlı ilişkiler kurulmaktadır. Nitekim uluslararası bir kuruluş olan Dünya Su Konseyi'nin her üç yılda bir düzenlediği Dünya Su Forumu'nun 4.'sünün Meksika'da 5.'sinin ise İstanbul'da düzenlenmesi, bu bağlamda rastlantısal değildir. İstanbul'da düzenlenen 5. Dünya Su Forumu'nda suyun ticari bir meta olduğu yinelenerek, temiz, kullanılabilir suya ulaşım sorununun,

özelleştirmeler yoluyla çözülebileceği vurgulanmıştır. Ayrıca uluslararası su şirketlerinin şimdiden elde ettiği gelirlerin petrol gelirlerinin yarısı kadar olması da suyun söz konusu şirketler ve kuruluşlarca ne ölçüde büyük bir ekonomik kaynak olarak görüldüğünün en açık örneğidir.

Suyun ticarileşmesinin en görünür örneğinin 1980'lerde suyun paketlenmeye başlamasından itibaren yaşandığı söylenebilir. İçilebilir suyu evlerimizde ücretsiz olarak elde etmemiz en temel yaşamsal hakkımızken, suların paketlenmesiyle birlikte musluktan akan suya ödediğimiz miktarın 100 katı fazla bir oranda, şişelerdeki suya para ödemek durumunda kalıyoruz. Musluklarımızdan akan suyun kirliliği ve hastalık riski taşıdığı reklamlarda en çarpıcı şekilde anlatılmaya çalışılırken, sağlıklı hayat için temiz ve berrak su kandırmacası şişelerin üzerindeki “el değmemiş pınarların” resimleri ile bize sunuldu. Oysaki gerçek, su kaynaklarının yanı sıra başlarında konumlandırılan su paketlenme tesisleri ile doğanın daha fazla kirlenmesi ve doğada tükenen suyun şişelere dolmasıydı. Su şişelerinin geri dönüşümündeki aksaklıklar ve bu durumun ortaya çıkardığı ekolojik problemler ise başka bir sorun olarak o yıllardan itibaren karşımıza çıkmaya başladı.

Ekonomik getiriler söz konusuysa en temel haklarımızı hiçe sayabilen

siyasi iktidarların, bir diğer aracı ise su havzalarını yapılaşmaya açmaktır. 2009'un Eylül ayında 38 kişinin hayatını kaybetmesiyle belleklerimizde kazınan İstanbul'daki taşkın ve sel baskınları gerek hâkim medya gerekse de siyasi iktidar tarafından ne kadar doğal afet olarak gösterilmeye çalışıldıysa da, söz konusu bölgelerin yapılaşmaya açılmaması gerektiği yıllardır hem bilimsel verilerce ortaya konulmuş, hem de meslek örgütleri tarafından desteklenmiştir. Tüm bu bilimsel gerçeklerin aksine günümüzde su havzalarında belediyeler kurularak milyonlarca insanın yaşamı hiçe sayılmakta, son içilebilir su kaynaklarımız ise hızla tükenmektedir.

Günümüzde, siyasi iktidarların genel ekonomik ve politik yaklaşımına uygun olarak, tüm suların ticarileştirilmesinin bir başka yolu ise HES'ler ile önünü açtığı, akarsuların özelleştirilmesi olmuştur. “Sularımızı boşa akıtmıyoruz” diyerek başlatılan HES projelerinin tamamı, suyumuzun özelleştirilmesi amacını taşımaktadır. Hemen hemen tüm derelere su kullanım hakkı çerçevesinde lisans verilmiş ve 49 yıllığına özel şirketlere kiralanmıştır. Şu anda toplam 138 adet HES projesi inşaat halinde iken, 1.700'e yakın küçük büyük HES projesi için ise EPDK'dan lisans alınmıştır. HES'lere karşı oluşturulan platformlar; basın açıklamaları, imza kampanyaları, şirketlerin önünde günler süren oturma eylemleriyle seslerini yükseltmişlerdir. Aynı zamanda hemen tüm projeler yargıya taşınmış ve birçok proje için ise yürütmeyi durdurma veya iptal kararı alınmıştır. İktidarların ve şirketlerin yenilenebilir enerji kisvesi altında savundukları HES'ler, kuruldukları dereleri tamamen kurutması ve doğada geri dönüşü mümkün olmayan sonuçlar ortaya çıkarması ile ekonomik çıkarlar uğruna yapılan bir doğa katliamıdır.

Geçmişten günümüze kadarki süreçte meşruluğunu su krizi söylemleriyle sağlamaya çalışan küresel su politikaları aslında su kıtlığını, su kirliliğini yaratan faktörün kendisidir. Küresel kapitalist üretim biçiminin, yüksek su faturalarını, içilebilir niteliğini yitirmiş musluk sularını, tarımda yetersiz sulama suyunu ve paketlenmiş “sağlıklı” suyunu yerel halka sunmasına karşı, su hakkı için mücadele daha geniş alanlara taşınmalı ve herkes için ücretsiz, yeterli, içilebilir su talep edilmelidir.

Kaldırım, bu sayıda bölgelerinde kurulan HES'lere karşı mücadele veren Senoz Vadisi'nden Fatma Akyıldız, kızı Hatice Sukas ve Karadeniz İsyandadır Platformu'ndan Hatice Hacı Salihoğlu'nun söyleşilerine yer vermiştir.

Kaldırım: Mücadeleniz nasıl başladı?

Fatma Akyıldız: Köyümüzün muhtarı bize bir şey duymadı. Gizlice gefirdi şirketleri, yakttılar yıktılar. Bizim büyük ağaçlarımız vardı, kestiler dünyayı devdiler. Kalktık davacı olduk ama hiç umursamadılar. Uzun uzun direkler diktiler. "Oralara öyle direkler dikilmez, yağmur alır götürür" dedik, dinlemediler. Kendi köyleri gibi istediklerini yaptılar. Yürüyüşler yaptık, karşı koyduk ama umursamadılar. Biz imdat istiyoruz. Seslerimizi duysunlar istiyoruz. Gitsinler bizim köyümüzden.

Hatice Sukas: Ben yazları gidiyorum Senoz'a. Gittiğimizde baktık ki her yer sualtı. Aslında sorgusuz sualsiz geldiler diye bir şey yok. Orada olan muhtarlarla bu çiziliyor, hesaplanıyor, bize haber verilmiyor sadece. Muhtarda kendi lehine nasıl geliyor öyle yapıyor. Baktık ki ortalık elden gidiyor, dağlar tepeler aşağı gelmiş, kırılmış dökülmüş her yer. Bunun üzerine İstanbul'dan köye giden köylülerle "nasıl böyle olur?" dedik. Onlar da "biz böyle olacağını bilmiyorduk" dediler, ama 1 ay süreyle listeler asılmış. Onlar aslında biliyordu böyle olacağını... Ama muhtar da güzel bir şeymiş gibi anlatınca kimse de gidip ne yazıyor diye okumamış. Ama zararlarını görünce itirazlar oluştu. Şimdi dernekte ikiye bölündü. Onlarla işbirliği yapanlar da var. Davalar açılmıştı ama dernekten gittiler, kendi başlarına davaları geri aldılar.

Hatice Hacı Salihoğlu: Köyüme dozerler girmişti, suyun hududunu değiştiriyorlardı. İlk etapta oradaki itirazlarımız, dilekçelerimizle başladı. Daha sonra bana "Karadeniz İsyandadır" diye bir mail geldi. Karadeniz'deki HES mücadeleleriyle ilgili bir forum yapıldığını öğrendik. O kadar bilgim yoktu, foruma gittiğimde Karadeniz'deki yıkımları gördüm ve kendi deremden ibaret zannederken Karadeniz'in tümünün yıkıldığını gördüm. Orada kurulan platformlarla birlikte ilk önce dereler ve HES'lerle ilgili mücadelemiz başladı. Daha sonra da yaşamı yok eden bütün enerji üretim santralleri-

ne karşı çalışmaya başladık. Nükleer santraller, termik santraller de bunlara dahil. Yaklaşık 1 aydır Loç Vadisi'yle ilgili şirketin önünde oturma eylemi yaptık. Orada yürütmeyi durdurma kararı alındı. Şirketin oradan çıkmasını bekliyoruz, henüz çıkmadılar. Mesela Senoz'da mahkeme yürütmenin durdurulması kararını aldı, ama yerel idare "burada heyelan riski var, çalışmaya devam edin" dedi. Ama Loç Vadisi'nde böyle bir durum olamaz, çünkü daha başlayan bir şey yok. Böyle bir bahaneye sığınamazlar.

Kaldırım: Genelde devlet bölgede kurduğu HES'lerle ilgili köylerdeki işsizliğe çözüm olacağını belirtiyor ve bunun üzerinden hareket ediyor. Sizin köyünüzde işsizlik var mıydı, şirketin veya devletin size böyle bir sözü üzerinden pazarlık girişimi oldu mu? Şu an süreç nasıl işliyor?

Hatice Sukas: Köyümüzde, herkes kendi bağından bahçesinden ekip biçiyor, kazanıyordu. Çok güzel de geçiniliyordu. Ama şimdi o bağ bahçelerin işi bitti. Otların içinde yazın ot böcekleri olurdu. O sezonun hep bulunan şeyleri, onlar bile yok artık. Bizim oralara çok fazla baraj yaptılar. Yollarımız mahvoldu, derelerimiz kurudu. Pınar gibi tertemiz derelerimiz vardı, mahvoldu. Biz bunlara destek verenin de ne çıkarları olduğunu bilmiyoruz. Başta "köyde elektriksiz ev kalmayacak, herkese iş bulunacak, köyde sigortasız işsiz genç kalmayacak" dediler, sözler verdiler. Öyle olsa bile her şey gittikten sonra ne yapacağız ki biz bunları...

Kaldırım: Su mücadelesinde özellikle kadınların daha önde olduklarını ve erkeklere göre mücadelede daha aktif rol oynadıklarını görüyoruz. Bu durumu neye bağlıyorsunuz?

Hatice Sukas: Karadeniz'de kadınlar köyde daha fazla kalır. Erkekler gurbette, ama kadınlar yeşilin doğanın toprağın içindeler. Annem doğmuş orada, 87 yıl yaşamış... Çınarı oranın, tabi ki sahip çıkıyorlar. Karadeniz kadını daha bilgili ve mücadeleciler erkeklere göre...

Hatice Hacı Salihoğlu: Ben Doğu Karadeniz ile ilgili şunu söylebilirim; kadın tarlaya gider, çalışır, erkekler kahvede oturur. Dışarıda erkeklerin sözü geçer gibi görünür belki ama evin içinde kadınların sözü geçer. Tüm mücadeleyi aslında Karadeniz'de kadınlar verdiği için bu mücadelede de kadınların çoğunlukta olması çok doğal. Tarlasını bahçesini biçen, suyunu evine taşıyan kadın olduğu için mücadeleyi de ilk onlar yürütüyor. Bir de kadınlar korkmuyor, karşılarında dikilebiliyor. Erkeklerde o cesaret fazla da yok. Lazlara özgü bir şeyde var, Lazlık kadından geçer mesela. Erkeğin Laz olması çocuğun Laz olması anlamına gelmez. Kadının Laz olması gerekir. Bizim böyle bir yapımız var, kadın olmak mücadeleciler anlamına gelir.

Kaldırım: Talepleriniz nelerdir?

Hatice Sukas: Biz doğamızı, yöremizi, suyumuzu, sağlığımızı istiyoruz; iş, para pul istemiyoruz. Yeter. Olan kal-sın tamam ama hiç olmazsa bundan sonra bir kazma bir kürek daha vurmasınlar. Bizim tek talebimiz var; gitsinler, bitsin!

Hatice Hacı Salihoğlu: Bizim en net talebimiz, insanların yaşam alanlarına dokunulmaması... Yaşamımızı etkileyecek, yaşam alanlarımızı bozan her türlü yatırıma karşıyız. Bu enerji yatırımı da olabilir, TOKİ'nin evleri de olabilir... Biz "burada HES yapılm-sın, şurada yapılsın" diye alternatif de göstermiyoruz. Biz topyekün tüm HES'lere karşıyız. Çünkü HES, özgür akan suların borulara kapatılması, belli bir alanda suyun akmaması ve o akmayan alanda insanların, hayvanların, bitkilerin beslenememesi anlamına geliyor. Biz ekosistemi bir insan vücudu olarak tanımladık. İnsan vücudundaki bir organın çalışmaması nasıl tüm vücudu etkiliyorsa, bu vadilerde yapılacak bir baraj bütün doğayı etkileyecek, doğanın dengesi bozulacaktır.

SUYUMU BULANDIRMA

Su yaşamsal bir haktır ticarileştirilemez

Sosyal Haklar Derneği, suyun bir yaşamsal hak olduğu ve ticarileştiremeyeceği düşüncesiyle, İstanbul'da sekiz aile adına, su bedellerinin iptal edilmesi için dava açmıştır. Sizlerde derneğimizin web sitesinden edinebileceğiniz dilekçelerle başvurabilir ve bu konudaki imza kampanyamıza www.suyumubulandirma.com adresinden katılabilirsiniz.

Haberler

Kentsel Dönüşümün Dayanakları Anayasaya Aykırı

Ankara 3. İdare Mahkemesi, Belediye Kanunu'nun kentsel dönüşümle ilgili 73. Maddesi'nin "Anayasaya Aykırı" olduğu yolundaki TMMOB Şehir Plancıları Odası iddialarına destek verdi ve söz konusu maddenin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvururken kararını aldı.

Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi'nin, Belediye Kanunu'nun 73. Maddesi uyarınca 16.07.2010 tarihinde almış olduğu "Ballıkuyumcu Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Alanı Sınırı" kararına yönelik, Şehir Plancıları Odası tarafından açılan davada, iptal isteminin gerekçeleri arasında yer alan "Belediye Kanunu'nun 73. Maddesi'nin anayasaya aykırı olduğuna ilişkin iddialar" Ankara 3. İdare Mahkemesi tarafından da benimsendi ve iptal edilmesi için Anayasa Mahkemesine taşındı.

2010'un haziran ayında 5998 sayılı yasa ile değiştirilen 5393 sayılı Belediye Kanununun 73. Madde'de yapılan değişikliklerin önemli bir bölümünün anayasaya aykırılığı daha önce de basına yansımış ve tartışılmıştı.

Şehir Plancıları Odası'nın konu ile ilgili kaleme aldıkları bildirimde, Belediyeler Kanunu'nun 73. Maddesi'nin, Anayasa'nın "Genel Esaslar" bölümünde, "Cumhuriyetin Nitelikleri" başlıklı 2'nci maddesinde yer alan; "Hukuk Devleti" ilkesine; Anayasa'nın "Mülkiyet Hakkı" başlıklı 35'inci maddesinde yer alan; "Herkes mülkiyet ve miras hakkına sahiptir. Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir." Hükmüne ve Anayasa'nın "Mahalli İdareler" başlıklı 127. Maddesi'nde yer alan; "yerel yönetim" ilkelerine aykırı olduğu belirtiliyor.

Kentsel dönüşüm alanı ilan etmek konusunda belediyelere neredeyse sınırsız yetki sağlayan 73. Madde aynı zamanda sermaye yanlı kent politikalarının uygulamasının önündeki son engelleri de kaldırmaya yönelik bir uygulamadır. Dolayısı ile bu maddenin Anayasa Mahkemesine taşınmış olması, kentte yaşayan işçi sınıfı için önemli bir adımdır.

Şehir Plancıları Odası'nın "anayasaya aykırılık" iddialarına oybirliği ile katılan ve Anayasanın 152'nci maddesi gereğince "itiraz eden Anayasa Mahkemesine baş-

vurulmasına" karar veren Ankara 3. İdare Mahkemesi'nin kararında, Belediye Kanunu'nun 73'üncü maddesinin;

Anayasa'nın "Genel Esaslar" bölümünde, "Cumhuriyetin Nitelikleri" başlıklı 2'nci maddesinde yer alan; "Hukuk Devleti" ilkesine aykırı olduğu,

Anayasa'nın "Mülkiyet Hakkı" başlıklı 35'inci maddesinde yer alan; "Herkes mülkiyet ve miras hakkına sahiptir. Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir." hükmüne aykırı olduğu, Anayasa'nın "Mahalli İdareler" başlıklı 127'nci maddesinde yer alan; "yerel yönetim" ilkesine aykırı olduğu, vurgulanmıştır.

TBMM'nin gece-gündüz çalışarak (!) yasalaştırdığı 5998 sayılı Yasa ile değiştirilen 5393 sayılı Belediye Kanunu'nun 73. Maddesi'nde yapılan düzenlemelerin önemli bir bölümünün anayasaya aykırı olduğu, Yasa görüşmeleri öncesinde ve sonrasında basına yansımış ve tartışılmıştı.

Çadırda Yaşayana Aile Hekimi Yok!

İstanbul Ataşehir'de çadır ve barakalarda yaşayan vatandaşlar, ikametgah alamadıkları için aile hekimliği uygulamasından yararlanamıyorlar. Acil rahatsızlıklar dışında devlet hastanelerinde de tedavi göremeyen yurttaşlar, yetkililerden destek bekliyorlar.

Cingeneyiz.org'un haberine göre Ataşehir Kaymakamlığı'nın arkasındaki çadır ve barakalarda zor şartlar altında yaşam mücadelesi veren, önemli bir bölümü Abdal ve Roman kökenli olan bu yurttaşlar, geçmişte bütün çabalarına karşılık ikametgah alamamışlar ve bu nedenle de çeşitli hizmetlerden yararlanma noktasında sorunlarla karşı karşıya kalmışlardı. Aile Hekimliği uygulamasının devreye girmesi ile birlikte yeni bir sorun daha yaşamaya başladılar. Daha önce sağlık hizmetlerini almak için kullandıkları Küçükbakkalköy Sağlık Ocağı'nı, Aile Hekimliği uygulamasından sonra, ikametgahları olmaması nedeniyle kullanamayacaklarını öğrendiler. Aile Hekimliği hizmetinden yararlanamayan yurttaşlar, devlet hastanelerine başvurduklarında da kendilerine acil servis dışında herhangi bir hizmeti alamayacakları söylendi.

Sağlık hizmetlerinde geliştirilen Aile Hekimliği uygulaması, kamuoyunda ciddi tartışmalara neden olmaya deva etmektedir. Aile Hekimliği

uygulaması SES (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası) tarafından "Temel sağlık hizmetlerinin piyasaya açılma sürecinin adı" olarak nitelendirilmektedir.

Daha önce kentsel dönüşüm nedeniyle evleri yıkılan, barınma hakları ellerinden alınan ve zorlu bir yaşama maruz bırakılan yurttaşlar, şimdi de Aile Hekimliği uygulaması ile sağlık hizmetlerine erişim konusunda yeni bir mağduriyet yaşamaktadırlar. Çadırda yaşayan yurttaşların son mağduriyeti kent üzerindeki sınıfsal politikaların sonuçlarının ne kadar yaşamsal olduğunun da göstergesidir.

(cingeneyiz.org)

Fener-Balat Yenileme Projesi'nin Nedeni Açıklandı: Güneydoğulular Bölgeyi Kirletiyorlar...

Fener-Balat Yenileme Projesi'nin iptali için açılan davada, Fatih Belediyesi yenileme projesinin nedenini "Güneydoğu'dan göç ile gelenlerin bölgenin giderek çökmesi ve kirlenmesine yol açmaları" olarak açıkladı.

Belediyenin mahkemeye sunduğu belgede şu cümleler kullanıldı: "... bu alanda ikamet eden Yahudilerin İsrail'e ya da İstanbul'un başka alanlarına taşınmış olması, aynı şekilde Rum nüfusun göç etmiş olması ve onların terk ettiği alanlara Güneydoğu'dan göç eden dar gelirlili insanların yerleşmeleri, Balat-Ayvansaray'daki yapılaşmanın giderek çökmesine ve kirlenmesine yol açmıştır. Bu sebeple bu alan Bakanlar Kurulunca 'Kentsel Yenileme' alanı ilan edilmiştir." Mahkemeye sunulan belgeler, konu emekçiler olduğunda Roman ve Kürt açılımının işlemediğini bir kere daha gösterdi. Daha önce Sulukule ve Tarlabası'ndaki yenileme nedenleri hırsızlık, fuhuş, işgal olarak gösterilmişti. Hatta Tarlabası bölge halkı hakkında bilirkşi raporunda "kent kaçkınları" ifadesi kullanılmıştı. Şimdi ise Fener-Balat semtinde yaşayanları kenti kirletenler olarak tanımlanıyor.

Her gün yeni bir yenileme ya da kentsel dönüşüm alanı ilan edilen, dönüşümün okullara, hastanelere kadar çeşitlendiği bu günlerde İstanbul belediyelerinin ortaya koydukları politikalar, verdikleri beyanlar hizmet etmek istedikleri sınıfın kimliğini daha da netleştirmektedir. Seçilen bu sınıfın emekçiler olmadığı da açıkça görülmektedir.

ka
d
ı
r
ı
m